

Práce se zabývá tím, jakou roli hraje učitel při vzdělávání žáků vyrůstajících v podmínkách sociálního vyloučení. Cílem práce je prostřednictvím kvalitativního výzkumu porozumět vztahu jedné konkrétní základní školy ke vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami, zjistit jak se učitelé v každodenní praxi vypořádávají s požadavky inkluzivního vzdělávání, zda mají žáci vyrůstající v podmínkách sociálního vyloučení přístup k institucionalizované pomoci v podobě podpůrných opatření vycházejících z koncepce společného vzdělávání a jakou roli v přístupu k této pomoci hrají učitelé. Základními teoretickými východisky pro výzkumnou práci je koncept sociálního vyloučení a pojetí učitelské role v rovině očekávání, koncepce a realizace. Práce představuje legislativní rámec, který formuluje aktuální očekávání státu vůči škole při vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami. Text zároveň reflektuje, jak se tento legislativní rámec odráží v praxi základní školy, při práci učitelů v konkrétní třídě, s konkrétními žáky. Skrze analyticky stanovená kritéria pro distribuci podpory, názory učitelů a metody práce se pak Autorka vrací k odpovědím na klíčové otázky výzkumu. Autorka mimo jiné dochází k závěru, že dětem vyrůstajícím v podmínkách sociálního vyloučení je na základní škole odepřen přístup k systematické podpoře, což identifikuje jako jeden z mechanismů sociální exkluze. Poslední část práce je zaměřená na náměty pro posílení systematické podpory dětem se speciálními vzdělávacími potřebami na základní škole.